

Leto IX. (Vol. IX.)

19. MAJA 1917.

Štev. (No. 10.)

"Ave Maria" izhaja vsako prvo in tretjo soboto v mesecu s prilogo "Slovenska Žena".

EUKRATIDA.

K. o. f. m.

(Dalje.)

RAV v istem času, ko sta bila Lupercij in Marcela pri Oteomeru in pozneje pri službi božji na grobu Eukratide, bila je mala družba prijateljev zbrana

pri Luperciju.

"Ali si mu je dobro prisolil danes na trgu temu starcu Oteomero! Prav si naredil", pohvali eden izmed prijateljev.

"Da! To si je starec zaslužil!"

"In kako se ti vedno vmešava v državne posle!"

"Da, kakor bi bil jaz le njegov suženj!"

"Zakaj pa to trpiš?"

"Saj ne bom dolgo! Tudi meni je dosadil ta starec!"

"Pa ta Lupercij! Kako je sedaj vedno pri Oteomeru!"

"Kako pa, da se je vrnil iz Rima? Kast, ali ti veš?"

"Mislim, da je prišel šamo radi Eukratide, ker je mislil, da se ga bodem

tako vstrašil, da si ne bodem upal obsoditi je na smrt ali vsaj smrtno obsodbe ne izvršiti!"

"Pa se je precej zmotil."

"Da, revež, zastonj je prišel tako dolgo pot. Obžalujem ga! — In kakor se mi zdi, začel je sedaj gledati za Marcelo, mojo sestro?" in Kast je povedal prijateljem o nastopu, katerega je imel z Marcelo in s Kastom!

"In to si naš dični Kast, glavar cele Luzitanije pusti? Kje si pa imel meč takrat? Prebodel bi bil psa, da bi nikar več ne mogel dvigniti svoje klete roke proti tebi."

"Nisem hotel radi sestre Marcele. Toda . . .!"

"Maščevanje! Ta nastop mora biti maščevan!"

"Da, to je uzrok, da sem vas zbral, tukaj. — Kakor ste danes opazili na trgu, je ljudstvo proti meni, na strani starca Oteomera. Lupercij je domačin tukaj, toraj tudi priljubjen. Dobil sem iz Rima spo-

ročilo, da misli božanski Deoklecijan razdeliti svoje cesarstvo in da misli dati ves zapadni del države Maksimijanu Herkuleju, ki je pa velik prijatelj Lupercijev. Lupercij misli v kratkem oditi nazaj v Rim. Zasedoval sem tajno po svojih sužnjih vsak njegov korak in sem zvedel, da se shajata z Oteomerom celo pomoči v njegovi palači. Kaj se tam godi, nisem mogel zvedeti. Ker je Oteomero ob smrti Eukratide vse sužnje oprostil in jim dal svobodo, so mu sedaj vsi tako udani, da ni bilo mogoče niti besedice izvedeti. Prepričan sem pa, da Lupercij ve o novih dogodkih z države. Toraj sklepam, da se posvetujeta, kako me spravita spoti, kar jima ne bode težko, Oteomero ima ljubezen Deoklecijanovo, Lupercij ima Maksimijanovo. Toraj, prijatelji . . ."

"Zakaj so pa meči na svetu", pripomni prijatelj.

"Da, Kast! — Se spomniš, kolikim smo usta zamašili v Rimu z mečem — za vedno."

"Hahaha", zakrohotala se je divje cela družba.

"Da, amiči, ne zapustite me sedaj! Vaše pomoči potrebujem! Če jaz padem, padete tudi vi!"

"Nikdar, Kast! Na nas se zanesi! Mi smo s teboj!"

Dobro, toraj! Lupercij ne sme več iz Brage Auguste živ!"

Vsi so molčali.

"Toda javno ga ne smem, ljudstvo me ubije. Skrivaj? — Da, skrivaj se mora to zgoditi. Toda tako, da ne bode sum padel na me. — Moj sužen ne sme biti!"

"Kast, meni prepusti stvar! Ponudi se mu prijatelj. "Toda saj veš! Jaz grem v nevarnost za te. Zastoj? Hehehe! Zastoj, ne! Imaš denarja. Blagajna Luzitanije ni sicer posebno polna, od kar ima za variha skrbnega Kasta . . . hahaha. . . Vendar pa . . ."

"Ne boj se prijatelj!"

"Toraj, dobro! Lupercija ti. Toda pred-

no bo zapustil Braga Augusto! Kaj pa z Oteomerom? Prepričan sem, da kuje zoper mene maščevalne naklepe! Ko bode izvedel, da je Lupercij ubit, premeten je, bo takoj vedel, od kod je prišlo. Imel bo nove tožbe zoper mene!"

"Dobro, Kast. Tega vzamen pa jaz!" ponudi se mu drugi!"

"Dobro! Palača Kastova in vse njegovo premoženje je tvoje!"

"Velja"!

Tako so še dalje sklepali in se posvetovali, kako in kaj bodo spravili s poti Oteomera. Lupercij in še par neljubih jim oseb. Bili so v zasebni sobani Kasta in mislili so, da jih nihče ne čuje. Toda ne daleč proč je stala za zagrinjalom neka ženska postava, ki je čula skoro ves ta pogovor — Marcela.

Vino jim je stopilo že precej v glavo in govorili so glasno, ko je prišla od Oteomera. Ni bilo težko toraj čuti vsako besedo.

Zgrozila se je nad to govorico. Razburilo jo je tako, da se je le težko premagovala, da ni planila med to grdo druhal.

Ko so bili že vsi pijani in so začeli govoriti neumnosti, šla je Marcela v svojo sobo in legla.

Toda preveč je bila razburjena, da bi mogla spati.

Lupercija hočejo umoriti in Oteomera! Grozno! je govorila skoraj polglasno sama s seboj! Ne boš jih dobila, ti zver v človeškem telesu!"

Čula je ves načrt obeh umorov. Lupercija bode umoril suženj, ki se bode okrivaj zmuzal v njegovo palačo. Podkupil bode vse njegove sužnje in jim objubil prostost, ako se poskrijejo in mu pustijo v sobane. Za Oteomera je bila pa odločeno, da ga bode napadel suženj zvečer, ko večkrat sam po cele ure presedi ob morju na vrtu. Vrgel ga bode v vodo in tako bodo mislili, da je radi žalosti sam skočil.

(Dalje prih.)

Marija jo je ozdravila.

Prisedil za majevo številko Ludovik Perušek,
Ely, Minn.

Bil sem vojak pri 17. pešpolku v Ljubljani pri prvi stotnji. Zadnje leto mojega službovanja smo imeli vaje na gornjem Koroškem. Moj nadporočnik je imel stanovanje pri nekem slovečem zdravniku v Pečah.

Nekega dne popoldne sedeli smo na zdravnikovem vrtu nadporočnik, zdravnikova žena, otroci, njena sestra in mož in jaz in smo se zabavali z otroci. Sredi vrta je stala lepa kapelica Lurške Marije. Med pogovorom vprašam zdravnikovo ženo, kako to, da imajo sredi vrta tako lepo kapelico.

"O to vam pa rada povem", začne gospa pripovedati. "Ko sva se vzela z zdravnikom, bil je moj soprog prav ljubeznjiv in dober mož. Čutila sem se srečno na njegovi strani.

Dobila sva dvoje otrok, Amalijo in Friderika, ki sta bila nama v veselje in radost.

Toda to ni dolgo trajalo. Bog me je obiskal za moje grehe in me kaznjeval. Zbolela sem na očeh. Bolezen se je hujšala in hujšala. Tako, da sem v dveh letih popolnoma oslepela. Celih pet let nisem videla svetlega solnca in ne ljubih otročičev."

Moža je moja bolezen zelo potrla in pa spremenila. Preje tako ljubeznjiv z menoj, začel me je prezirati. Začel je izostajati zdoma bolj in bolj. Udal se je tudi pijači.

Ako sem mu očitala njegovo spremembo in ga prosila, naj ne dela tako, razburil se je vselej, me začel zmerjati z grdimi priimki. Da, celo tako se je spozabil, da me je tepel.

Strašni so bili oni dnevi za me. Slepa, zapuščena in zaničevana sem si želela samo še smrti.

V tej boleznj me je Bog obdaril zopet

z jednim dečkom, Mirkotom.

Neki večer, ko ni bilo moža doma, zabavala sem se z otroci in jim slepa revica pripovedovala razne stvari. Med drugim pravila sem otročičkom tudi o Mariji, koliko jih je že na njeno priprošnjo ozdravelo, ki so se zaupno k nji zatekli, kako dobra Mati je toraj Marija i. t. d.

"Mama, zakaj pa ti Marije ne prosiš, da bi te ozdravila, da bi nas videla?", pripomni mali Friderik.

Solze so me zalile, ko sem čula ta otroški nasvet, na kar sama nisem mislila.

"Saj res, mama, prosi še ti Marijo, pa bodeš videla", oglasi se za njim še mala Amalija.

"Če drugim Marija pomaga bode gotovo tudi tebi, jaz jo bodem prosil" misli mali Mirko.

Začela sem misliti, kaj ko bi se zatekla še k tej zdravnici, ki je "Zdravje bolnikov"? Odločila sem se za nekaj.

Pri Mariji Celju na zgornjem Štajarskem je bila blizu cerkve neka grajščina, pred katero je dala grajščakinja sezidati krasno kapelo Lurške Marije. Napeljala je k kapelici tudi mal studenček in vsaki dan vlila v studenček nekoliko vode, katere je dobila iz Lurda. Bila sem že večkrat tam. Odločila sem se, da se s celim zaupanjem zatečem k Mariji in da bomo šli tja. Treba samo še moža pridobiti za načrt.

Pogovarjala sem se o tem z otroci in jim povedala, da bomo šli vsi tja, ako ata dovolji in bomo tam lepo prosili Marijo.

V tem pride mož domov. Bil je izvanredno dobre volje in še celo z menoj je bil tako prijazen, kakor že dolgo ne.

Otroci so otroci. Takoj so šli vsi okrog njega in mu začeli praviti, kaj smo se pogovarjali in ga začeli prositi, da naj gremo res Marijo prosit zdravja.

"Kajne, papa, da bodeš dovolil, da gremo vsi tja."

"Jaz bom tako lepo Marijo prosil, da me bode uslišala in dala mami zdravje, da me bode videla", misli Mirko.

"Dobro, bomo pa šli", odloči mož. Seveda mama ne bode nikdar več videla, to so vsi zdravniki rekli."

"Kaj ne papa, da boš šel tudi ti z nami in boš tudi ti Marijo prosil za mamo in je ne boš več udaril, ako ozdravi", pravi Friderik.

Mož je bil malo v zadregi in osramoten. Otrokovo očitanje ga je zadelo. Drugekrat bi ga to v jezilo. Danes je bil miren.

"Seveda bom", pravi kratko.

In šli smo.

Predstavili smo se grajščakinji in povedala sem ji po kaj smo prišli. Sprejela nas je prijazno in celo dovolila, da smo se nastanili v njeni grajščini. Bila je to pobožna vdova. Svetovala nam je naj ostanemo tam tri dni in opravljamo tri-dnevnicu, kar smo z veseljem sprejeli. Šli smo vsaki dan parkrat h kapelici in tam goreče molili. Zlasti moji otročički, katerim sem se smilila, so goreče molili za me.

Tretji dan pred sv. mašo, ko smo šli proti kapelici pravi mi Friderik:

"Mama, danes bodeš zopet videla. Marija mi je obljubila."

"Bog te usliši, dete", sem vzdihnila.

Med sveto mašo sem goreče molila. Mali Friderik mi je parkrat namočil v studenčeku rutico, da sem si oči izmivala. Jokaje sem prosila Marijo usmiljenja.

Po sveti maši se mi pa res zazdi, kakor bi se mi nekaj svetilo. Strašna tema, katera me je obdajala do sedaj, se mi je zadelo, da se jasni. In res. Od tedaj se mi je začelo boljšati. Še tisti dan, se mi je toliko zboljšalo, da sem že precej razločevala stvari pred seboj. O, kako sem se zveselila, zlasti, ko sem vsaj v pol megli zopet videla svoje otročičke. Celi dan sem se jokala.

Kako nezmerno pa je bilo veselje doma, ko je mož zvedel, da se mi je res toliko zboljšalo in da je upanje, da zopet popolnoma ozdravim.

Ozdravela sem popolnoma.

V hvaležni spomin na to milost postavili smo to kapelico, kjer se vsaki dan zbiramo in častimo Marijo, ki nam je toliko milost skazala.

Z velikim zanimanjem smo poslušali povest zdravnikove gospe, ki si je pri spominu na te dogodke večkrat obrisala solze iz oči.

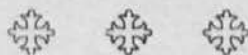
Da, Marija je pač naša najboljša mati.

Ta povest nam je ostala iz majeve številke. Naj nam pisatelj oprostí, ker ni bilo mogoče priobčiti jo v šmarnični izdaji. Urednik.)

Mary Rački.

Brooklyn, N. Y.

O, Marija, usliši nas.

Kraljice, možna
Majko pobožna!
Djevo Marijo
predivna si!
Premila ružice,
presladka Djevice,
Ti čuvaj nas!
Glada i kuge
vojske i tuge
Čuvaj i brani!
Moli za nas!

Bolestne lječiš,
žalostne tješiš
Djevo Marijo,
utješiš nas!
O Majko ljubljena,
od svih nas česčena
Uslišaj nas!
U zadnji čas
ti primi nas
Majko Marija
oj spasi nas.

Enketa o narodnih domih.

KAJ BOMO ZIDALI.

J. S.

Chisholm, Minn.

Kaj bomo zidali slovenski narodni dom ali slovensko katoliško šolo? Kaj je bolj potrebno, kaj bolj koristno?

Zadnji čas se je začela po več slovenskih naselbinah v Ameriki velika agitacija za zidavo slovenskih narodnih domov. Z bombastičnimi besedami se opisuje korist in potreba teh domov za slovenske naselbine.

Da je za vsako župnijo neodhodno potrebna dvorana in klubova soba s čitalnico za razna razvedrila in zabave, to je jasno. Toda prvi in najpotrebnejši narodni dom za vsako naselbino je cerkev, za cerkvijo, ali pa še prej pa slovenska šola. Vse druge naprave so pa nespametne, in brez pomena za slovenstvo v Ameriki.

Kakor se pa sedaj vstanavlja narodne dome se pa namerava samo delovati proti cerkvi in pa za brezevrstvo in pokvarjenost slovenskega delavstva.

In kakšna bode prihodnjost teh narodnih domov? Ni posebno težko sprožiti miselj za zidavo narodnega doma. Treba samo človeka, ki ima dober jezik, pa preslepi par kimovcev in začne se gibanje. Obeta se vse mogoče in nemogoče. Rdečkarjem se obeta, da bode dom rdeč, katoliško zavednim možem se obeta, da bode nepristransk, da bode imel vsak pravico v Domu, i. t. d. — "Farba" se, kaj se bode vse za slovenstvo storilo v tem domu. Nihče pa ne vpraša, ali bode pa vse to res? Ali ima cela stvar kaj obstanka. Mogoče bode res imela cela stvar par let obstanka, dokler se ne poleže prvo navdušenje. Potem bode pa "dom" sameval, ker starejši ljudje se ne bodo brigali zanj. Slovenska ameriška mladina brez slovenske šole, se bo sramovala slovenščine in tudi ne bo hodila vanj, ker se ji nudi po drugih, lepših dostojnejših dvorinah

boljše in lepše zabave, kakor med kranjskimi pijanci. Če radi drugega ne, že radi jezika, ne bodo hodili v dom. Povejte, kdo bode toraj tja hodil? Iz starega kraja novih naseljencev ne bode. Veliko se jih bo še iz Amerike izselilo nazaj domov. Kdo bode plačal dolg?

Po vsem tem je jasno kot beli dan, da so narodni domi za sedajnih par let naša nesreča, za našo prihodnjost pa težko breme, katerega bodo britko občutili vsi, ki so si to breme naložili in vzeli kako odgovornost nase.

Zatoraj, rojaki, bodimo pametni! Nikar ne poslušajmo propalih sleparjev, ki nimajo kaj zgubiti. Hitimo zidati slovenske šole, kjer koli imamo slovenske župnije. Jaz mislim, da dela smrtni greh na svojem narodu in svoji veri slovenski župnik, ki noče poskrbeti tudi slovenske šole.

Da, slovenska šola, to je pravi narodni dom, tam je domače slovensko ognjišče, kjer se goji naša materinščina, kjer se otroci uče ljubiti tudi svoj materni jezik.

Slovenska šola z dvorano za igre in plese, z sobo za igre, "pool" i. t. d. pod vodstvom naših duhovnikov, to so kraji, kjer želim videti svojega sina večer za večerom pri pošteni igri, pri pošteni zabavi in pod nadzorstvom, ne pa v grdem "narodnem saloonu", kjer se pijančuje, kjer se goje človeške strasti, kjer se nastavlja zanjke mladini, da se jih vklepa v spone strasti in propalosti.

Slovenci, za božjo voljo, zmódríte se!

Moj sin John je bil dober otrok. Lepo sem ga vzgojila. Pridno je delal in varčeval, kar je zaslužil. Dobili smo dom v našo naselbino. Pregovorili so ga, da je pristopil k njih društvu. Tam se je navadil piti in ponočevati. Zašel je v slabe tovaršije in sedaj. — Moj Bog, nesrečna ona ura, ko je prestopil prag tega doma. Preje je hodil rad v cerkev. Sedaj so ga naredili vsega rdečega. Ne mara več ne za

cerkev, ne za delo, ne za stariše. Cele noči se vlači okrog. Kolikrat pride domov še le zjutraj, pijan. Koliko sem že prejkala in premolila. Prosila sem ga že za božjo voljo. Oče ga je hotel že tepsti, če je prav tako velik, vendar vse je zastoj. To je meni dal narodni dom! — O matere, očetje, če vas slepe z narodnim domom, glejte mene in mojega nesrečnega otroka! Glejte moje solze! Oh ne, ne! Narodni dom za nas je naša domača hiša, je naša cerkev in pa naša šola. Kaj se vse godi v našem narodnem domu. Grde ženske se nastavljajo nesrečni mladini. Moj, Bog, kako more biti kak oče tako zaslepljen, da sam s svojim denarjem pomaga staviti peklenška vrata in pa kraj, kjer bode satan mreže nastavljal zanj in za njegove sinove. Oh, kako sem jaz nesrečna!

Johana Petrič.

Pittsburgh, Pa.

Vprašali ste, kaj mi mislimo o narodnem domu. O, žalostno povest bi Vam jaz vedela povedati, kaj so narodni domi. Moj mož je bil zelo dober mož. Srečno sva živela in skrbela za otročičke, katere nama je Bog dal. — Preje ga je rad kozarček spil. Tudi v saloon je šel sem pa tja. Toda ni bil pijanec. — Dobili smo pa narodni dom, kjer se možki shajajo ob nedeljah že pred sv. mašo, kjer so dostikrat tudi pri sv. maši (!) je pa pri nas vse drugače. Mož je začel piti. Šel je k maši, pa so ga speljali v "dom". Prišel je domov pijan proti večeru. Ni bil ne pri maši, ni plačal društva, nič, pač pa vse zapil, kar je imel še dolg naredil. To sedaj ponavlja nedeljo za nedeljo skoraj zmiraj. — Preklela sem že stokrat "dom", ki mi je vzel moža in otročičkom skrbnega očeta! Koliko solz sem že pretočila! Koliko grenkih ur prestala. In pravijo, da je to narodni dom! Narodni grob je, narodna beznica, kjer se pijančuje, in kjer može s silo vlečejo v grob pijančevanja in nesreče.

Nesrečna žena,

ki je že velikrat preklela vse, ki so ta "dom" začeli.

NARODNI DOMI.

Vsak narod kateri hoče, da se ohrani zdrav, čil, kreposten in nepokvarjen, hoče da bode napreden, in da ga bodo dičile čednosti, vsled katerih si bode pridobil spoštovanje in vglad pri drugih kulturnih narodnih in sploh vsega civiliziranega sveta, vsak tak narod si mora postaviti za temelj sv. vero, ker drugače ne more ničesar preje omenjenega doseči.

Sv. vera je učiteljica in vodnica narodov, katera kaže pot k sreči in blagostanju, svari, da ne zaide v pogubo, kakor cel narod, tako tudi posameznik.

Sv. vera vedno prepoveduje storiti kaj slabega, napačnega in vse kar bi bilo v škodo, nesrečo in pogubo narodu ali posamezniku, prigovarja in ukazuje pa delati, ker je dobrega lepega in koristnega.

Sv. vera uči, da se varuje vsak posamezni in skupno cel narod greha in strasti, česar posledice so bolezen, ječa ter druge premnoge nesreče.

Sv. vera je učiteljica lepega reda pri posamezniku, pri družini pri narodu. Sv. vera uči ljubezen, da spozna človek človeka za brata. O ko bi že enkrat spoznal slovenski narod in drugi narodi to resnico in bi tudi po njej živeli! kako krasen red in sreča bi vladala na svetu namesto take nesreče in gorja!

Zatoraj rojaki, širom Amerike, kjer še nimate slovenske cerkve postavite si jo, kjer je to le mogoče. Kakor hitro pa zmorete zgradite si šolo, kajti to je temelj vse izobrazbe. Zraven šole si še uredite dvorano in prostore, kjer bodo lahko zborovala društva, se prirejale dramatične igre, gojilo petje, kjer boste imeli lahko tudi čitalnico ter prostore za druga izobraževalna društva.

Da to ni mogoče povsodi doseči, in da se vse to kar naenkrat ne danarediti, ter da je to v zvezi z mnogim delom in trudom, to je samoobsebi umevno. Vendar to naj bi bil cilj Slovencev, kjer se množijo po naselbinah v Ameriki. Ta cilj je najboljši in najlepša sloga bode vladala med Slovenci v takih naselbinah, kakor že vlada, kjer imajo tako urejeno. V takih naselbi-

Narodni Dom naj bi bil shajališče naroda, ljudstva, vsak član naroda bi moral biti dobrodošel, lepo sprejet, dokler se dostojno obnaša. Narodni Dom naj bi bil toplo ognjišče, okoli katerega se zbira narodna družina, da se po domače in med seboj zabava, da se izobrazuje, da si poišče sveta in navodil za javno življenje in delovanje.

V Narodnih domih bi se samo ob sebi umevno ne smel žaliti verski čut, ne smela bi se sramotiti sv. vera z brezverskimi igrani, predavanji, časopisi in knjigami.

Vodstvo Narodnega Doma bi moralo tako postopati da bi nikogar ne odbijalo, vsakogar pa privabilo, nikogar žalilo, vsakogar pa spoštovalo.

Tega pa žalibog v praksi pri slovenskih narodnih Domih ni, kakor kaže vsakdanja skušnja.

V tem so si enaki, Narodni Domi v stari domovini in v Ameriki. Slovenski namreč. Slovenski brezverec namreč misli, da s tem kaže svojo oliko, ako zasramuje katoličana.

Drugače je v tem oziru na pr. pri Čehih. V češkem narodnem Domu se bo češki brezverec vsaj dostojno in gentlemansko obnašal napram katoliškemu Čehu, napram katoliškemu duhovniku, iskal bo le točk, ki družijo vse Čehe, skrbno se bo izogibal s kakimi verskimi prepiri žaliti verski čut katoličana.

Tako vidimo, da sedita pri eni in isti mizi v Češkem Narodnem Domu svobodomislec in duhovnik o priliki kake narodne slovesnosti, pa si ne skočita v lase, ampak občujeta kakor dva gentlemana.

Seveda je treba pomisliti, da so češki svobodomisleci vsaj olikani ljudje, česar o takoimenovanih slovenskih "svobodnežih," nikakor ne moremo trditi.

Med tem ko češki svobodomisleci spoštujejo tudi versko prepričanje svojega sorojaka Čeha in ga zato nikakor ne napadajo, so pa slovenski svobodomisleci največja sodrga, kar je kje lazi po svetu, najslabši elementi slovenskega naroda, odpadki in izvržki naroda, katerim je kletve vsakdanji kruh, surovost je njih olika,

nevednost in zatelebanost je njih filozofija, kateri toliko vedo o svobodomiselnosti kakor laški zajec o logaritmih, pa vendar povsod svoj umazani in strupeni jezik stegujejo in se pridušujejo, da so svobodomisleci.

Taki so slovenski "svobodomisleci" brez izjeme vsi.

Zato pa je s takimi nemogoče bivati pod eno streho, nemogoče je sedeti s takimi propalicami pri eni mizi.

Propalice same med seboj, to seveda gre, toda v tako družbo ne spada dostojen človek.

"Gliha vkup štriha", zato ne trpijo taki ljudje med seboj katoličana in če je tako nepreviden, da se poda v njih družbo, ga že sčasoma skljujejo iz svoje družbe.

Posebno še duhovnikova obleka tako deluje na te "stebre" svobodomiselnosti, kakor rdeča plahta na divjega bika.

Zato pa katoličan ne more delovati za Narodni Dom, zato katoliški Slovenec ne more in ne sme svojih otrok pošiljati v take družbe.

V Ljubljani so skoro vsi duhovniki po celi Kranjski prispevali za ljubljanski Narodni Dom, danes ga imajo v posesti le liberalci in gledajo duhovnika tako po strani, kakor neznano žival, ako prestopi prag tistega poslopja, za katerega je tudi on prispeval.

V Ameriki je dokazano dejstvo, da so vsi tisti, ki so odločno proti cerkvi, ki so celo strastno proti slovenski farni, torej narodni šoli, da so vsi tisti z dušo in telesom za Narodni Dom.

Ali ni to čuden pojav? Ali to ne da misliti? **ZOPER** slovensko šolo so, toda **ZA** Narodni Dom. Ali bi ne bilo logično, da bi bili tudi za slovensko šolo in sicer najprej za slovensko šolo? Le tisti otroci bodo hodili v Narodni Dom, ki se bodo učili slovenščine v narodni šoli. Drugi se bodo itak sramovali slovensko govoriti.

Zakaj so torej zoper narodno šolo? Zato ker je ta šola katoliška, ker ni brezverska. Ako bi bila ta šola brezverska, bi bili tudi za šolo.

Iz tega je jasno, kak duh bo vel po ta-

kih Domih. Brezverski mora biti, rdeč mora biti od brezmenta pa do strehe.

Nobeno tajenje tu ne pomaga. Najhujši cerkvani in verski nasprotniki v Clevelandu so najgorečnejši agitatorji za Narodni Dom. Ljudje, ki vsak dan na tešče prekolnejo cerkev, vero in šolo, ter pošljejo k vragu večkrat na dan vse farje, ti so največji zagovorniki Narodnega Doma.

Ljudje, ki se hvalijo po ulicah, pri društvih in po salonih s svojim brezverstvom, ti so najvnetejši apostoli za Narodni Dom.

In nauk iz tega? Narodni dom bo gnez-

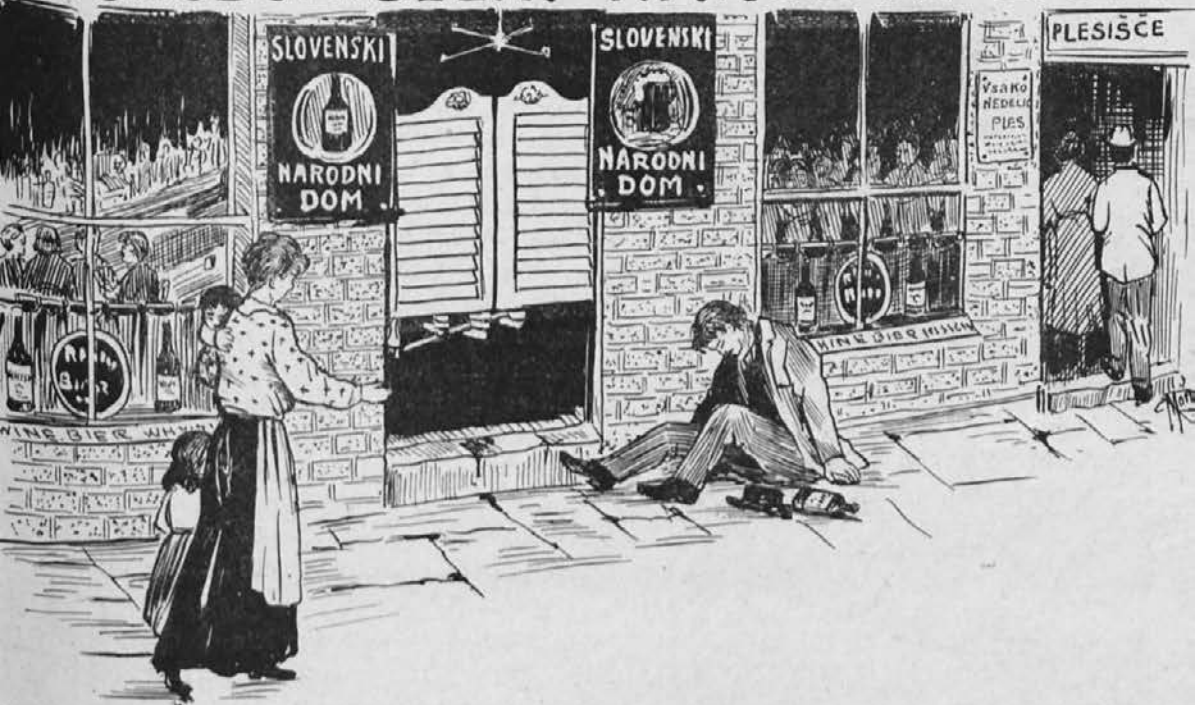
kako opravičilo je to za njihov položaj, ker bi se neradi zamerili temu ali onemu.

Toda faktum je, da so te paradne katoličane samo zato zvalili v svoj krog, da ž njimi paradirajo, da ž njimi motijo ljudi, češ saj nismo taki, poglejte katoliške može v naši sredi, združeni smo.

Tako so delali in govorili tudi v Ljubljani, dokler so zidali Dom, dokler so potrebovali denar, potem so jim pa figo pokazali.

Akoravno zdaj obetajo, da bodo vsa društva enakopravna, ki zdaj podpirajo

SVOBODOMISELNI NARODNI DOM

do brezvercev, za katoličana tam ne bo prostora.

Naj nikogar ne moti, da imajo v Clevelandu na pr. katoliškega moža celo v odboru, da so nekateri katoliški možje kupili celo delnice.

To je samo biznes. Ker se zaradi trgovine ne upajo zameriti gospodom socialistom in svobodomislecem, ker so jih tolikokrat nadlegovali z delnicami, zato so kupili, da imajo ljubi mir.

Sicer ne sledi iz tega, da so dotični bogve kako dobri katoličani, toda vsaj ne-

to idejo, uči zopet skušnja, da bodo potem tako dolgo pikali kat. društvo, ako bi se katero izpozabilo, da bi šlo v tak Dom prebivat, tako dolgo bi ga pikali rdečkarji, da se bo samo rado izselilo.

Zato katoličan ne more podpirati Narodnega Doma, dokler se socialisti in svobodomisleci ne spreobrnejo in ne postanejo izobraženi, kar se pa ne bo nikoli zgodilo.

Edina prava pot za nas je prizadevati si na vse moči, da se postavi pri cerkvi ali pri šoli dvorana, kjer je preskrbljeno

za vse potrebe. Društva potrebujejo mesto za zborovanja, mladina mora imeti razne zabave, treba je prirediti večkrat veselice, za vse to je neobhodno potrebna lastna, farna dvorana.

Katoličani zase, rdečkarji zase, to je e-

dino prav, vmes je namreč tak prepad, da se ne da premostiti. Expertus.

Ostalo nam je še več dopisov in člankov glede narodnih domov, katere priobčimo v prihodnji številki.

Iz slovenskih naselbin.

Rojakom v Greater New Yorku vljudno nanzanjamo, da jih bode obiskala naša zastopnica gospica Josipina Pavlič, ki je pooblaščená pobirati naročnino za Ave Maria, Mali Ave Maria in knjige Zveze K. S. in izdajati tozadevna potrdila.

V Lorainu, O. se je vršil dne 15. aprila splošni farni shod, pri katerem se je enoglasno sklenilo začeti z zidanjem nove farne šole. Te novice se je silno razveselila cela naselbina, kajti katoliška slovenska šola to je pravi narodni dom, Cerkev-

ni moške so šli po hišah in nabirali podpise in darove v ta namen.

— Šolska mladina je priredila 25. aprila igro "Doktor vžeznal" poleg raznih drugih resnih in šaljevih prizorov. Prireditvev se je dobro obnesla.

— Dopis o društvu Sv. Alojzija je nekatere prizadete osebe malo razburil in so malo hudi na nas. Tistega pa ti moške niso pomislili, če bo njih grdi nastop razburil nas kat. moške. Kaj ste vi kaj več kot smo katoliško zavedni moške? — Vi nič ne skrbite, kaj bomo mi rekli na to ali ono stvar, mi naj pa vedno mislimo na to, da bi morda vašo jezico ne vzbudili. Hahaha! Ali se motite. Bilo je tako, bilo. . . . pa ne bode več dolgo. Svoboda, svoboda! kričite! Dobro! Pa naj bode. Toda svoboda za vse!

Barberton, O. — Za prvo sv. obhajilo se pripravlja nad 50 otrok. Tudi nedeljska šola narašča.

V Evelethu so od novega leta do sedaj izplačali že \$1.100.00 cerkvenega dolga, kar priča delavnost gospoda župnika Rev. A. Leskovca in požrtvovalnost faranov.

Oltarno društvo cerkve Marije pomaga v Collinwoodu, O. je priredilo župljanom lepe piruhe. Ko so prišli na veliko nedeljo v cerkev našli so cerkev tako krasno ozaljšano, kakor še nikdar. Kolekta je znašala \$770.00. Častitamo!

V Glasilu K. S. K. J. štev. 16. je dal urednik krepko po rdečih prstih nekega Mirka Ciganiča, ki se je v glasilu J.S.K.J. zaletel v našo dično K. S. K. Jednoto. Te besede so tako odločne, da g. uredniku iz srca častitamo! To so **moške** besede!

Sestra Regina, iskreno ljubljena učiteljica je srečno prestala nevarno bolezen in se vrnila v sredo svojih ljubljenih malih, ki so se je zelo zveselili. Bog ohrani tako blago in dobro učiteljico še mnoga mnoga leta. Ave Maria nikdar ne bode pozabila, koliko je ta častita sestra storila zanjo! —

Umrla je v Duluthu, Minn. v St. Mary's bolnišnici bolniška postrežnica (nurse) Matilda Slivnik iz St. Clouda, Minn. Od nekega bolnika je nalezla “črne koze” in na tej bolezni tudi umrla, kot žrtva ljubezni do bližnjega. Naj v miru počiva! — Njeni žalostni materi naše iskreno sožalje.

B. Justin.

Sartell, Minn. — 22. aprila smo imeli zopet službo božjo. Udeležba je bila lepa. Škoda, da imamo Slovenci grdo navado prirejati veselice v soboto večer, tako se potem marsikaka sv. maša zamudi. Na vesti jo imajo, oni, ki prirede veselice na soboto.

P.

Molitvenika nam zmanjkuje. — Sporočamo, da je vezava po \$1.25 že razprodana. Tako da se dobi sedaj samo še v cenah po 60c., \$1.00, in \$1.50 (s zaponko).

Novo izdajo Molitvenika pripravljamo. Lepo prosimo, da se nam nemudoma sporoče vsi nasveti glede zboljšanja molitvenika. Vsak pameten in primeren nasvet sprejmemo s hvaležnostjo.

Abecednik bomo toraj izdali, da si nekoliko bojimo, ker bode izdanje šlo visoko nad tisočak. Vendar, ker smo dobili zagotovilo od večine šol, da ga bodo takoj natočili večje število in takoj tudi plačali, si upamo iti v to riziko. — Vse šole, ki so ga naprej naročile, ga bodo dobile za isto ceno, kakor bode nas stal, ker te šole bomo smatrali za soizdajateljice Abecednika, kar bomo tudi v Abecedniku povedali.

“**Mali Ave Maria**”, smo poslali slovenskim šolam in cerkvam in našim zastopnikom. Posamezniki so ga dobili samo tisti, ki so ga naročili. Kdor ga želi imeti, pa ga ni dobil, naj nam nemudoma sporoči, pa ga mu bomo poslali. Naročnino boste lahko poslali kadarkoli.

Lepo prosimo, ako ima kdo še kaj izti-

sov letošnje številke 6. Ave Maria, naj nam jo blagovoli poslati nazaj. Pošle so nam popolnoma.

Več dopisov nam je ostalo in jih nismo mogli uvrstiti. Prosimo potrpljenja!

Društvo Sv. Frančiška K. S. K. J. iz New Yorka tudi zopet letos ni opravilo skupno svoje velikanočne dolžnosti, da si je bilo povabljen pismenim in uradnim potem. Na prijazno pismo č. g. župnika niti odgovora ni dalo. In predsednik tega društva je Mr. J. Rems, ki je v glavnem odboru te Jednote. Mi to jako obžalujemo, ker ako glavni uradniki ne bodo spojnjevali društvenih pravil in ne dajali udom lepega zgleda, kdo ga bode dal? To ni bilo lepo. — Poleg tega se pa govori po naselbini, da je nek glavni odbornik, ženskemu društvu odsvetoval, naj ne napravijo skupnega sv. obhajila čes: tu smo v “free country”, duhovni vodja je “I...p in naj sam za se skrbi.” To pravimo, se govori po naši naselbini. Morda, g. Rems, vi veste kaj več o tem.

Na velikanočno soboto — ples! — Ali ste že kdaj čuli kaj takega? Še judje nočejo te dni žaliti čuta kristjanov in se že radi verske strpnosti zdržijo te dni vsega hrupa. — Ne tako “zavedni” Hrvatje in — pevsko društvo “Slavec”, ki se je tudi udeležilo te veselice. Udom ne zamerimo, zamerimo pa predsedniku Mr. Remsu.

MATIJA PRISTAVEC, doma nekje iz Borovniške župnije je tisti nesrečni junak iz Waukegana, ki je med misijonom Rev. Vencla Šolarja O. S. B. v cerkvi med pridigo prosil besede. To ime smo napisali z velikimi črkami, da se ohrani poznejšim rodovom, kajti kaj takega se ne zgodi tako kmalu. Našega lista se vsako leto najmanj en tisoč veže v knjigo, ki bode ostala po družinah. Tako bode ostalo tudi ime tega rdečega junaka. O tem junaku imamo še več zanimivih stvari.

V Chisholm, Minn. v cerkvi sv. Jožefa so imeli sv. misijon, katerega je vodil Rev. Fr. Bajec, župnik nemške župnije v St. Paul, Minn. — O vspehu poročamo, ko dobimo kako vest.

Zbolel je Mr. S. Oman, oče blagega Rev. J. Omana, župnika Sv. Lovrenca v Clevelandu, O. Priporočamo ga vsem čitateljem za eno Češčena Marija.

Zbolela je Mrs. Andr. Zakrajšek iz Waukegana, Ill. Blago ženo priporočamo vsem čitateljem za eno Češčeno Marijo za ljubo zdravje.

V La Salle, Ill. v cerkvi Sv. Roka se je vršil sv. misijon od 22. do 29. aprila in sicer z velikim uspehom. Goreči č. gospod Šaloven je župnijo dobro pripravil za sv. misijon. Med sv. misijonom so prišli pomagat spovedovat tudi Rev. Fr. Podgoršek iz Whitinga, Ind., Rev. Fr. Mažir iz Springfielda, Rev. A. Sojar in Rev. Ambrož Širca O. F. M. iz Chicage, Ill. — Posebno slovesen je bil sklep sv. misijona. Ta dan je bila tudi slovesna otvoritev takozvanega "narodnega", doma, toda ni prav nič motila sv. misijona, ker navdušeno in možato delovanje č. g. Šalovena, župnika, že rodi sadove. Kar je dobrega v La Salle je vse že prebujeno in se zaveda svoje dolžnosti in tudi ta dan so vedeli ti rojaki, kje je njih mesto. Kaj čuda, da je bila cerkev natlačeno polna. — Sv. misijon bode gotovo rodil obilne sadove. Bog blagoslovi!

V So. Chicago, Ill. v cerkvi Sv. Jurija bodo imeli sv. misijon, katerega bode vodil Rev. Venceslav Šolar O. S. B. — Bog dal svoj obiln blagoslov.

Še je čas! — Zveza Katoliških Slovencev je dobila do 10. maja ravno 1000 naročnikov. Ker bode pa Koledar nazadnje tiskan, zato raztegnemo termin za nabiranje udov še do 15. junija.

En tisoč v enem mesecu je že nekaj!

Še en tisoč jih mora priti. Pogum! Na delo!

Slovenska župnija sv. Cirila in Metoda v New Yorku bo imela prvokrat 4ournu pobožnost presv. R. T. Binkoštno nedeljo, ponedeljek in torek. Binkoštno nedeljo popoldne od 1. do 7. ure zvečer se bodo vrstile belo oblečene Marijine družbenice vsako uro po dve in molile presv. Rešnje Telo. V nedeljo zvečer ob 8. bo imel govor Rev. Alojzij Blaznik, župnik v Ha-

verstraw, N. Y., ravnotako v ponedeljek zvečer. V torek zvečer bo pa imel sklepni govor Rev. Mihael Golob, župnik v Bridgeportu, Conn. Ker bode pri tej priliki več gospodov spovednikov in ker je še velikonočni čas, opravi lahko še vsak svojo velikonočno dolžnost pri tej novi priložnosti, kdor je še ni opravil. Župljani, pridite in častite te tri dni svojega Boga, ne pustite ga samega v cerkvi; saj je njegovo veselje bivati s človeškimi otroki in obogatil vas bo s svojimi milostmi. Časi so hudi, molimo.

New York, N. Y. — Sv. misijon, prvi v naši župnijski cerkvi, je vodil kakor je bilo oznanjeno Rev. P. Vencel Šolar O. S. B. od 22. do 29. aprila s prav povoljnimi uspehi. Udeležili so se ga tudi taki, od katerih se ni pričakovalo. K mizi Gospodovi je pristopilo 600 rojakov. Spovedovat so prišli Rev. A. Blaznik, Rev. M. Golob, Rev. Anzelm Murn O. F. M., Rev. Irenej Petričak O. F. M. Bodi jim prisrčna zahvala za njih prijaznost.

Aurora, Ill. — Rev. J. Plaznik je obiskal slovensko naselbino v Aurora, Ill., da je dal priliko ondotnim rojakom, da so opravili svojo velikonočno dolžnost.

— Slov. naselbino v Bradley, Ill. je enako obiskal Rev. J. Plaznik in dal rojakom 4 dnevni sv. misijon od 29. aprila do 2. maja.

Rev. Jos. Škur, župnik Lorainski, je bil pomotoma izpuščen v poročilu o sv. misijonu iz Pittsburga, da je prišel iz daljnega Loraina pomagat spovedovati. Naj nam oprost! Tudi njemu hvala za uslugo!

Joliet, Ill. — 85 angelčekov šole sv. Jožefa je letos pristopilo v postu prvič k mizi Gospodovi. O, kako se jih je gotovo razveselil ljubi Ježušček!

— Velikonočne praznike je naselbina obhajala slovesno, kakor le malokdaj. Božji grob je bil krašno okrašen s cvetkami. Krašna je bila procesija pri "vstajenju", soboto večer.

Komaj se je vstanovila v Barbertonu slovenska župnija in glejte jih mladeničev in deklet! — Že se pripravljajo na igro

Velikanočna kolekta v cerkvi sv. Vida
v Clevelandu, O. je znašala samo \$1495.96.

Slovenski Narod je postal dnevnik, žalibog! — In sicer se hlina še s katoliškim prepričanjem.

— Katoliški možje, nikar se nedajte slepiti, da bi vrjeli vsakemu, ki si dene na svoj obraz katoliško krinko in pride s to krinko k vam, da bi vas pridobil za se. Krinka — po domače pravimo "larfa" — je krinka in vedno služi le, da se skrrije pravi obraz. — Tudi pazite na to le:— Tvoj sovražnik pride k tebi in te je preklinjal in zmerjal. Še danes veš, da te ne mara. Vendar te pa zdaj naenkrat hvali. Ali ne boš naravno sklepal: "Kaj neki hoče od mene?" — Slepar vedno slepari. — Kdor je enkrat sleparil, bo drugikrat zopet; dajte mu samo priliko. Zato proč s sleparji iz naše srede!

Naročnik, Chcago, Ill. — Moj prijatelj je bil civilno poročen ločil se je od prve žene in bi se rad poročil z dobrim katoliškim dekletom, ki ga vama samo, ako se more z njim katoliško veljavno poročiti. Vprašanje je: ali se more civilno poročen, pa ločen ali razporočen mož še enkrat cerkveno veljavno poročiti z drugo?

Odgovor: Najprej je vprašanje, kdaj se je ta Vaš prijatelj civilno poročil. Ako je bilo to pred velikanočjo 1908 (18. aprila 1908) tedaj je bila njegova prva poroka sicer grešna, vendar veljavna in se nikdar več ne more poročiti z drugo, dokler prva žena živi, pa naj je ločen od te svoje žene ali razporočen, kajti katoliška cerkev ne pripozna razporoke veljavno sklenjenega zakona. Ako se je pa civilno poročil po 18. aprilu 1908, potem seveda njegova civilna poroka ni veljavna pred cerkvijo in njegov zakon je "divji" zakon, to je grdo življenje. Takega katoličana, ki tako živi, smatra katoliška cerkev za očitnega grešnika. Ako bi se taka dva ločila in bi se hotela z drugim poročiti, se cerkvene veljavno lahko poročita, ker prva poroka ni bila pred cerkvijo veljavna. Vendar pa morata vsled državnih postav dobiti preje civilno razporoko predno moreta državno veljaven nov zakon skleniti, ker drugače jih država lahko kaznuje radi "bigamije" ali "polvandrije", kakor pravi postava. Svetujemo pa, da se obrne na krajevnega župnika, katerega naj predloži cel slučaj v pojasnilo in tam bode zvedel vse natančno, kako in kaj je nauk in zakon katoliške cerkve glede tega. Zakonske zadeve so kočljive.

Dopisnikom in pesnikom in pesnicam, ki žele, da bi njih ime ostalo skrito, da bi nikdo ne vedel, kdo je ta ali ta, naj naslove pismo vedno na ime urednika in naj pripomnijo, da žele imeti svoje ime tajno, vendar urednik pa mora vedeti, kdo je. Neka pesnica iz New Yorka, nam je poslal dve pesmi. Toda ker ne priobčimo ničesar, če ne vemo, kdo nam pošlje, prosimo, naj sporoči svoje ime.

ZAHVALA.

Zahvalim se Mariji, materi božji in sv. Jožetu za zdravje. J. Z. Pueblo, Colo.

ZAHVALA.

Marko Papich. — Florisant, Mo.
Podpisani se kar najlepše iz vsega srca zahvalim presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišano prošnjo v velikem trpljenju. Čast in hvala ti bodi, Presv. Srce Jezusovo.

JAVNA ZAHVALA.

Evo ima 3 meseca i 22 dni što sem spala i sam si nogu izvinila, pa nikako nije hotela prejt. Potrošila sem dosta novaca za doktore i za medicinu. A mi nije sve to ništa pomagalo. Utekla sam se k D. Marii i sam zoobljubila, ako mi Majka božja dade, da mi noga ozdravi, da ču se v Ave Maria javno zahvaliti i poslati \$1.00 na čast D. Marii za majnik mesec, pa je evo, hvala dragomu Bogu bolja noga. Hvala puno puta Marii, Majki božji. — U bolesti svoji sam se puno puta zatekla k majki božji i sam bila uslišana. — Dragi katolčiani, u nadlogama zovite Majku božju na pomoć i u nju se ufajte, ona će vama pomagati.

PROŠNJA.

Jaz spodaj podpisani se obračam do vas, dragi mi rojaki, s ponižno prošnjo za kako malo pomoč v moji nesreči. Za vsak najmanjši dar se Vam že vnaprej zahvaljujem. Mene je pobilo v premogokopu v Sunnyside, Utah, dne 4. avgusta 1913 in mi je zlomilo križ tako popolnoma, da ne bom mogel nikdar več hoditi, ker noge so mi čisto mrtve. Torej dragi rojaki, usmilite se mene siromaka, ker večjega siromaka si skoraj misliti ne morete kot sem jaz. V starem kraju imam ženo in tri otroke od 6—10 let stare. Kar sem dobil od družtev, to sem vse domov poslal. Jaz moram pa zdaj že eno leto sam plačati bolnišnico in zdravila, kar jih rabim. Nadejam se vašega usmiljenja in Vas pozdravljam vaš nesrečni rojak

Anton Kosec,

St. Mark's Hospital, Salt Lake City, Ufah.

Opomba uredništva:— Ta bedni rojak je res vreden podpore. Ko je bil še zdrav, je že bil naročnik našega lista. Priporočamo ga vsem usmiljenim srcem, da mu podarijo po svoji moči kak milodar in tako olajšajo siromaku bedno stanje. Upravništvo "Ave Maria" je pripravljeno sprejemati darove za njega in imena plemenitih darovalcev bomo priobčevali v našem listu.

V upravništvu "Ave Maria" se je nakolektalo za bolnega rojaka Antona Kosec:

- Rev P. Kazimir, O. F. M.\$2.00
- Fr. Victorin Perc, O. F. M.1.00
- Miss U. Zakrajšek1.00

Skupaj\$4.00

Denar smo odposlali na zgorajšnji naslov.

SLOVENSKA ŽENA

Sv. Monika

zgled Krščanskim Materam.

P. B. S. o. f. m.

TRI otročiče je prejela sv. Monika od Boga, dva sinčeka in eno hčerko. Vse tri je odgojila za Boga, vsi trije so postali svetniki. Silno veliko je s tem rečeno; kajti nihče ne postane svetnik v 24. urah, tudi ne v enem mesecu. To bomo posebno videli pri sv. Avguštinu, njenem prvem sinu. Potem bomo vsaj nekoliko spoznali, koliko truda, koliko skrbi, koliko solz je stalo njeno mater, da ga je pridobila za Boga, za nebesa. Potem bomo šele mogli ceniti materino ljubezen do otrok, in koliko premore dobra mati, katera ljubi po volji božje svoje otroke. O svoji materi piše sv. Avguštín kako zelo ga je ljubila, pravi tako le: "Ne morem povedati kako zelo me je ljubila in koliko večja je bila njena bolečina, ko me je prerodila na duši

kakor ko me je rodila po telesu." Na njegovem spreobrnjenju se bo jasno pokazala resnica, da se veliki grešniki navadno počasi spreobračajo.

Nekam čudno, skoraj nemogoče se zdi, da ni sin tako dobre, svete matere, ki mu je že v nežni mladosti vcepila v srce ljubezen in spoštovanje do sv. vere ter ga navajala dan za dnem k iskreni pobožnosti, z leti postajal boljši in Bogu dopadljivejši, ampak nasprotno, postajal je vedno hudobnejši, kakor da bi bil ves trud, vsa molitev njegove sv. matere zastonj in brez vspela. Kmalu namreč je zašel na kriva pota, sam piše o sebi: "Bil sem še tako majhen deček, pa že tako velik grešnik." In čim večji čim starejši je postajal, tem večje je bilo tudi njegovo nagnenje do greha, tem bolj se je udajal razuzdanosti. Kako zelo se je raditega žalostilo dobro srce njegove matere, kako ga je opominjevala in prosila, koliko premolila in koliko solz zanj pretočila!

Kaj pa je izpridilo srce tako malega sina, kaj ga je pripravilo v razuzdno, nečisto življenje? Najprej slab zgled njegovega poganskega očeta Patricija, potem pa slaba družba pokvarjenih tovarišev. To je storilo, da je zmagalo hudo nagnenje v srcu mladega, vročekrvnega Avguština, da je vsaj za več let tolik trud materin bil zanj brezvspešen.

Iz tega vidimo, koliko večjo moč ima slab zgled na otroka kot pa dober. Kako rad se vda otrok svojemu slabemu nagnenju, če vidi še slabe zglede. Da, ti ga kar vlečejo s seboj v greh in hudobijo. Kolika odgovornost čaka šele krščanskega očeta, ako on s svojim nekrščanskim življenjem in govorjenjem podira to, kar zida dobra, verna mati!

Vendar ljubezen sv. matere Monike do svojega izgubljenega sina se ni ohladila, ni jenjala češ, saj je vse zastonj. Čim hudobnejši je bil sin, tem gorečnejše je

mati zanj molila, trpela, jokala, vedno upajoč, da bo napočil dan spreobrnjenja, dan tolažbe in veselja.

Bog jo je v tej dolgi tugi potolažil s tem, da je seveda čez dolga leta njen mož Patricij krenil na boljšo pot, da je postal katehumen to je, da se je začel pripravljati na sv. krst, da bi postal kristjan. To je dosegla ljubezen njegove sv. žene Monike, lahko jo imenujejo, pravega angela varuha svojega moža. Da, naloga krščanskih žen je podobna nalogi angelov varuhov. One morejo voditi svet, toda le, če ostanejo kot angeli svetu nevidne.

Krščanska žena, krščanska mati mora širiti pravo ljubezen, blagodejno vplivati najprej na svojo družino, pa tudi na druge kolikor ji dopuščajo moči in razmere. Kot žena je dolžna ljubiti po volji božji svojega moža, tako v dobrih kakor v hudih dnevih. Kot mati mora zlasti svojim otrokom, izkazovati požrtvovalno ljubezen in skrbeti za njih časno in večno srečo. Kot gospodinja mora biti skrbna, zvesta mati svojim služabnikom, svoji družini.

Krščanska žena mora tudi drugim izven domače hiše po svoji moči pomagati z ljubeznijo in sočutjem. Iz njenega srca se mora razlivati ljubezen kot široka reka, da pomaga, kjer je potreba in stiska. Ta njena ljubezen bo pa tem večja in stanoovitnejša, kolikor večja je v njenem srcu ljubezen do Boga. Zato je tako zelo potrebno, da krščanska žena in mati tudi zelo ljubi Boga. Ako namreč žene in matere v resnici ljubijo Boga nad vse, potem se ni bati za svet, preskrbljen bo dobro.

Pomisli krščanska žena, zakaj moraš ljubiti Boga. Rečem ti, zato ker to on sam zahteva, da, za to ljubezen te celo prosi. Glej, vsemogočni Bog, Gospod nebes in zemlje, se tako poniža, in te prosi, da ga ljubiš ko ti govori: daj mi svoje srce. Da, še več! Naš najvišji postavodajalec je dal kot prvo zapoved, da ga ljubiš, ko ti govori: "Ljubi Gospoda, svojega Boga iz vse-

ga svojega srca, iz vse svoje duše, iz vse svoje misli in iz vse svoje moči."

Kedar se je sv. Avguštin, ta globoki mislec, spominjal te zapovedi, da moramo ljubiti Boga ter premišljeval neizmerno razliko, ki je med neskončnim Bogom in med nami, grešnimi ljudmi, je zaklical poln navdušenja: Kdo si ti o Gospod in kdo sem jaz, in ti mi zapoveduješ da te ljubim. Celó s kaznijo mi žugaš, ako te ne ljubim, toda o moj Bog, ali ni to že največja kazen zame, ako te ne ljubim?

Boga moramo ljubiti, ker je neskončno lep, popoln in ljubezniv. Če ljubimo to, kar je lepo, dobro, vzvišeno, moramo pač nad vse ljubiti njega, ki je vir vse lepote, dobrote in popolnosti, ž njim se ne more primerjati nobena še tako lepa stvar ne na zemlji ne v nebesih. In on nas ljubi. Ako pa ljubezen zahteva nasprotno ljubezen, zato je pač naša prva dolžnost, da ga ljubimo iz vsega srca, nad vse. Besede: jasilice, križ, tabernakelj, nam povedo zadoštno, kakšna je bila ljubezen božja do nas. . . .

Vnemaj torej krščanska žena, mati, v svojem srcu ljubezen do Boga, saj ga ne moreš nikdar zadosti ljubiti, kajti kolikor večja in močnejša bo ta tvoja ljubezen, toliko lažje boš spolnovala svoje dolžnosti, toliko več boš storila dobrega — in tem večje bo tudi enkrat tvoje plačilo pri Bogu.

Slovesen sprejem v materino društvo slov. cerkve v Pittsburghu, Pa. je bilo zvečer 2. maja, katerega je izvršil Rev. K. Zakrajšek O. F. M. Sprejem se je vršil natanjčno po obredniku. Nekako 100 mater se je udeležilo sprejema. Slovesnosti so se udeležili tudi Rev. A. Moder iz Bridgeville, Pa., Rev. Jos. Verhuncer iz Pittsburgha, Pa. in Rev. V. Mihelič iz Homestead, Pa. Bil je lep večer, ki bode ostal v spominu vsem društvencam.

Tvoj biser.

Nežika Tomčeva.

V naročju smehlja se ti dete,
v te vpira nedolžne oči,
miló kot bi nekaj prosilo,
vsaj meni tako se zazdi.

Kaj mati, te detice prosi,
umeti ni tebi težko,
saj to le od te je odvisno,
če detice srečno kdaj bo.

Sprejela si težko nalogo
britkosti vsakdanjih skrbi
in čuvati detice malo
da v svetu se ne pogubi.

Če biser pa svoj ta zapraviš,
gorje ti pa, mati, takrat,
ko Bog ga od tebe bo tirjal
gorje ti, gorje tisočkrat.

Zatoraj, o mati slovenska,
dolžnosti se svojih zavej!
za detice svoje jih vrši
junaško in zvesto vselej!

Novo materino društvo je bilo ustanovljeno pri sv. misijonu v La Salle, Ill., h kateremu se je pridružilo 85 mater. Tako se krasno razvijajo in širijo lepa in prepotrebna materina društva, ki naj pomagajo prepородiti slovenski narod v Ameriki.

Vsa društva krščanskim mater po vseh slovenskih naselbinah prosimo, da nam sporoče imena uradnic, njih naslove, dneve društvenih shodov in skupnih sv. obhajil. Kakor podporne Jednote, tako bomo priredili tudi mi stalni naslovnik družbenih odborov.

Enako prosimo vse **Marijine družbe za njih sporočila**. Za priobčenje ne zahtevamo nič, samo sporočilo.

Marijina deklška družba v Collinwoodu, O., je imela na belo nedeljo volitev novih odbornic. Za nastopno leto so izvoljene: za predsednico Angeline Skerl, za podpredsednico Mary Valent, za tajnico Ana Rugel, za blagajničarko Matilda Valent. Družba je darovala dve krasni roži za velikonočne praznike.

V Lorain, O. namerava župnik Rev. J.

Škur, oživiti Materino društvo, katero je vstanovil pred 10 leti Rev. K. Zakrajšek O. F. M. ko je bil tam začasni župnik, pa je pod njegovim naslednikom zaspalo. — Bravo! — Materina društva so se začela krepko širiti po slovenskih naselbinah. Da, žari se med nami! Dan se bliža! V koledarju Ave Maria bomo letos posvetili oddelek temu vprašanju.

V Newburghu, Cleveland, O. je imelo žensko društvo, — ki je pravzaprav materino društvo, kakor je društvo krščanskih mater, — krasno slovesnost v nedeljo 6. maja. Ta dan so imele blagoslov novega društvenega bandera. Slasnostni govornik je bil Rev. Ivan Novak, kaplan Sv. Vida. Slovesnost je bila krasna. Čast zavednim slovenskim ženam župnije sv. Lovrenca!

V Forest City, Pa. je priredilo žensko društvo Sv. Ane št. 120. K. S. K. J. zabavo v prid cerkve in naredilo čistega dobička \$359.51, na kar je društvo lahko ponosno.

